

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/13/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2521010053
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2521010053.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Rastislava Kresla a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci proti obžalovanému T. R., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona a pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 27.10.2021 pod sp. zn. 8T/18/2021, na verejnom zasadnutí konanom dňa 22.03.2022 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného T. R., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd uznal obžalovaného T. R. za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písmeno c) Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods.1 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 27.10.2019 v čase okolo 16:00 hod. v Piešťanoch na ulici Pod Párovcami pred pohostinstvom Turčan fyzicky napadol poškodeného G. Y. tak, že ho udrel päšťou do tváre, do oblasti pravého oka, čím mu spôsobil hydraulickú zlomeninu s prepadom dna spodiny pravej očnice, zlomeninu zygomaticomaxilárneho komplexu vpravo, viac úlomkovú zlomeninu vnútornej strany očnice vpravo, pomliaždenie pravého oka, dočasne zvýšený vnútro očný tlak a tržnú ranu v obočí vpravo s dobou liečenia v trvaní najmenej 42 dní.

Za túto trestnú činnosť okresný súd uložil obžalovanému podľa § 156 ods. 3 Trestného zákona s poukazom na § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona, s použitím § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona okresný súd obžalovaného pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku uložil súd obžalovanému povinnosť uhradiť poškodeným:

- 1) G. Y., nar. X.X.XXXX v C., bytom D. XX, C., škodu vo výške 2.735,10 eur a
- 2) Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a. s., so sídlom Panónska cesta 2, 851 04 Bratislava, IČO: 35 937 874, škodu vo výške 3.417,26 eur.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku odkázal poškodeného G. Y., nar. X.X.XXXX v C., bytom D. XX, C., so zvyškom jeho nároku na náhradu škody na civilný proces.

Prvostupňový súd napadnutý rozsudok odôvodnil v rozsahu č. I. 259-271 spisu.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný T. R., ktoré aj následne písomne zdôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu.

V písomnom zdôvodnení odvolania obžalovaný uviedol, že rozsudok okresného súdu napáda v celom rozsahu, považujúc ho za nezákonný a to z nasledujúcich dôvodov.

Podľa názoru obžalovaného vyplynula z vykonaného dokazovania nedôvodnosť podanej obžaloby a dôvodnosť nebola potvrdená ani rozsudkom prvostupňového súdu. Podstatné je, že nebola dostatočne preukázaná ani doba liečenia poškodeného, pričom vypracované znalecké posudky nerozptýlili pochybnosť o skutočnej dobe liečenia poškodeného. Zo znaleckého posudku MUDr. Pamulu vyplýva, že doba liečenia poškodeného nebola taká dlhá (min. 42 dní), aby mohla byť naplnená skutková podstata prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) TZ. Znalec uviedol maximálne 6 týždňov. Toto je tak podstatná otázka z hľadiska rozhodovania o vine, že súd mal vykonať ďalšie dokazovanie k určeniu jednoznačného záveru o dobe liečenia, alebo mal na základe pochybností v súlade so zásadou *In dubio pro reo* radšej oslobodiť obžalovaného spod obžaloby. V každom prípade z vykonaného dokazovania jednoznačne nebola preukázaná doba liečenia.

Taktiež poukázal na prístup samotného poškodeného, ktorý sa nedostavil na plánovanú kontrolu 4.12.2019, ale až 18.12.2019, čo nevedel súdu celkom vysvetliť, pričom však pripustil aj možnosť posunu tejto kontroly z pracovných dôvodov. Ani týmto sa prvostupňový súd bližšie nezaoberal; pričom pre spravodlivé rozhodnutie vo veci to bola podstatná informácia.

Obhajoba už skôr poukázala aj na svedeckú výpoveď H. M., ktorá uviedla, že on (obžalovaný) bol napadnutý ako prvý a rovnako uviedla, že poškodený spolu so svedkom H. ťahal obžalovaného do auta. V konaní bolo preukázané, že poškodený sa v minulosti venoval bojovému umeniu.

Z viacerých výpovedí je preukázané, že on (obžalovaný) sa bránil pre útokom poškodeného, ktorý v mylnej domnienke bol pravdepodobne nahnevaný na neho (obžalovaného) z toho dôvodu, že mu mal odcudziť bicykel. V konaní sa však preukázalo, že tomu tak nebolo s poukazom na výpoveď svedka X.. Týmto sa súd nezaoberal a ani z vydaného rozsudku nie je zrejmé ako sa súd s týmto dôkazom vysporiadal.

V konaní nebolo preukázané ani to kto koho dňa 27.10.2019 kontaktoval, keďže poškodený uviedol, že to bol on sám a svedok H. uvádzal, že poškodeného volal obžalovaný.

Celkom na záver uviedol, že v danom prípade neboli naplnené skutkové podstaty obžalovaných trestných činov a preto žiada, aby odvolací súd zrušil prvostupňový rozsudok a vec vrátil na prvostupňový súd pre potrebu doplnenia dokazovania, resp. aby bol oslobodený spod obžaloby.

Okresný prokurátor ani poškodení odvolanie nepodali, k odvolaniu obžalovaného sa v primeranej lehote aj napriek výzve okresného súdu nevyjadrili.

Konanie na odvolacom súde:

Krajský súd vykonal verejné zasadnutie za účasti zástupkyne KP Trnava, obžalovaného, obhajcu obžalovaného a za splnenia zákonných podmienok v neprítomnosti poškodených.

Zástupkyňa Krajskej prokuratúry v Trnave na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť podľa § 319 Trestného poriadku, považujúc napadnutý rozsudok za správny a zákonný.

Obhajca obžalovaného spolu s obžalovaným na verejnom zasadnutí poukazovali na písomné dôvody odvolania s tým, že považujú napadnutý rozsudok za nesprávny, vykonané dôkazy za nedostatočne a nezákonne vyhodnotené s návrhom na zrušenie rozsudku a oslobodenie obžalovaného spod obžaloby.

Krajský súd, ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania, podľa § 317 odsek I Trestného poriadku, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým

podal odvolateľ odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a tak zistil, že odvolanie obžalovaného je nedôvodné.

Po preskúmaní obsahu spisového materiálu krajský súd dospel k záveru, že okresný súd v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, postupoval v súlade s Trestným poriadkom, na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dostupné dôkazy v rozsahu potrebnom pre náležité zistenie skutočného stavu vecí nevyhnutného pre zákonné a objektívne rozhodnutie. Okresný súd tiež dodržal všetky zákonné ustanovenia zmyslom ktorých je zabezpečenie práva obžalovaného na obhajobu, následne v súlade s ustanovením § 2 ods.12 Trestného poriadku vykonané dôkazy vyhodnotil po uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel tak ku správnym skutkovým zisteniam, ktoré zodpovedajú vykonaným dôkazom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku potom okresný súd v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku jasne vyložil, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčenú alebo pochybnú, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä pokiaľ si vzájomne odporujú. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je tiež zrejmé, ako sa prvostupňový súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Krajský súd vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému a ustálenému okresným súdom v napadnutom rozsudku nemá žiadne výhrady, závery okresného súdu v celom rozsahu osvojuje a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

S prihliadnutím na obsah odvolacích námietok obžalovaného krajský súd považuje za potrebné iba potvrdiť, že aj podľa jeho názoru vina obžalovaného na predmetnom skutku bola spoľahlivo a bezpečne preukázaná. Na rozdiel od obhajoby, odvolací súd považuje výpovede poškodeného G. Y. a svedka H. o priebehu skutku za dôkazy s takou mierou dôkaznej sily, ktorá nedáva žiadne pochybnosti o tom, ako sa predmetný skutok stal a nevzbudzuje žiadne pochybnosti o tom, že sa ho dopustil práve obžalovaný.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku dal obžalovanému jasnú odpoveď na jeho obhajobné argumenty keď vychádzal z obsahu vykonaného dokazovania, najmä z výpovedí poškodeného a svedka H., ktorí zhodne uviedli, že sa poškodený rozprával s obžalovaným, a po ukončení debaty na inkriminované miesto prišiel kamarát obžalovaného, na čo sa poškodený a svedok otočili a vtedy obžalovaný ľavou päšťou udrel do oblasti pravého oka poškodeného, ktorý úder nečakal a padol na kolená.

Obžalovaný tiež sám potvrdil, že ľavou päšťou udrel poškodeného, avšak jeho úder mal byť len obranným reflexom na úder päšťou od poškodeného na jeho ľavú časť tváre medzi uchom a lícom. Poškodený so svedkom H. však zhodne popreli, že by pred úderom obžalovaného poškodený udrel obžalovaného, aj keď zhodne potvrdili slovnú hádku medzi poškodeným a obžalovaným ohľadom odcudzeného bicykla poškodeného.

Aj obžalovaný vo svojej výpovedi potvrdil, že sa s poškodeným stretol ohľadom odcudzeného bicykla s tým, že poškodený ho podozrieval z odcudzenia bicykla, ale obžalovaný mu tvrdil, že mu bicykel odcudzil nejaký M. T. z R., že on je v tom nevinne, čo poškodený nevedel prekusnúť, preto ho udrel, čo mu obžalovaný vrátil.

Poškodený so svedkom H. situáciu pred napadnutím však opisujú zhodne s iným skutkovým dejom a to tak, že obžalovaný sa k odcudzeniu bicykla priznal s tým, že nevedel, že je poškodeného a potom volal svedkovi X. do R., ktorému bicykel predal, že tento vráti. Svedok X. potvrdil, že ho poškodený kontaktoval ohľadom odcudzeného bicykla, ktorý mu mal predať obžalovaný, ale poškodeného odkázal, aby si to vybavil s poškodeným, pričom nevedel uviesť, či v čase skutku volal s obžalovaným. Svedok X. tiež potvrdil, že ohľadom bicykla poškodeného bola za ním aj polícia, ale bicykel, ktorý mu predal obžalovaný, bol podľa svedka iný ako ten, čo hľadala polícia.

Pokiaľ ide o rozdielnosť výpovedí obžalovaného a poškodeného vo vzťahu k okolnostiam ohľadom odcudzenia bicykla, má aj odvolací súd v súlade s názorom okresného súdu za to, že objasňovanie

týchto okolností nemá relevantný vplyv na posúdenie naplnenia znakov skutkových podstatí daných prečinov obžalovaným a preto sa ním ďalej nezaoberal.

Pokiaľ ide o okolnosti, ktoré mali predchádzať úderu poškodeného, k týmto sa vyjadril i svedok S. O., ktorý uviedol, že pred pohostinstvom videl tri osoby, z ktorých poznal len obžalovaného a zdalo sa mu, že nejaký úder dostal obžalovaný, ale nevie od koho. Svedkyňa H. M. uviedla, že videla ako štyrmi až piatimi údermi napadol poškodený obžalovaného, ktorý sa snažil brániť a ľavou rukou udrel poškodeného do tváre a brucha, na čo poškodený ľahol na zem.

Výpoveď svedka O. ohľadom toho, či mal poškodený udrieť obžalovaného, nie je preto dostatočne určitá a jednoznačná, majúci relevanciu pre vyhodnotenie priebehu skutkového deja a pokiaľ ide o svedkyňu M., táto na hlavnom pojednávaní opísala situáciu ohľadom počtu úderov úplne inak ako obžalovaný, i poškodený, jej výpoveď bola odlišná i od prípravného konania, odvolací súd ju preto aj s poukazom na špecifikáciu odlišností, ktoré dostatočným spôsobom vyjadril aj prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého uznesenia, rovnako nepovažoval za dôveryhodnú, ale skôr za tendenčnú s cieľom pomôcť obžalovanému.

Pokiaľ ide o obhajobné tvrdenia obžalovaného, že jeho úder bol reflexívny, zodpovedajúci jeho obrane, aj podľa názoru odvolacieho súdu bolo z vykonaného dokazovania skôr preukázaný opak, a to, že jeho úder bol takej intenzity (aj vzhľadom na jeho predchádzajúce skúsenosti s boxom), ktorý svedčí skôr o útoku voči poškodenému. Rovnako umiestnenie úderu a spôsob, akým malo k zraneniu dôjsť zodpovedá verzii poškodeného ako obrane obžalovaného. O intenzite úderu tiež svedčí aj to, že poškodený po udere padol na kolená a zostal dezorientovaný. Všetky zranenia, ktoré mal poškodený, boli spôsobené jediným úderom päťou obžalovaného. Nebolo tiež preukázané, ako to tvrdil obžalovaný vo svojej výpovedi, že by poškodený spadol tvárou na obrubník a tým si spôsobil vzniknuté zranenia. Okrem toho ani zranenie poškodeného podľa oboch znaleckých posudkov nezodpovedá pádu na obrubník, čo jednoznačne spochybňuje dôveryhodnosť výpovede ako i obhajobné tvrdenia obžalovaného.

Čo sa týka následkov úderu päťou obžalovaného, okresný súd mal obomi znaleckými posudkami z odboru zdravotníctva od MUDr. Pamulu aj MUDr. Molitorovej zhodne preukázané, že poškodený utrpel nasledujúce zranenia: hydraulickú zlomeninu s prepadom dna spodiny pravej očnice, zlomeninu zigomatikomaxilárneho komplexu vpravo, viacúlomkovú zlomeninu vnútornej strany očnice vpravo s následným dvojitým videním vyžadujúce operačné riešenie, pomliaždenie pravého oka (lamelárnu dieru sietnice so znížením videnia ako následok opuchu sietnice po pomliaždení oka), dočasne zvýšený vnútroočný tlak po úraze vyžadujúci lokálnu liečbu, tržnú ranu v obočí vpravo vyžadujúcu suturu, simplexnú fraktúru mediálnej steny pravej maxilárnej (čelustnej) dutiny a zakrvácanie do maxilárneho a ethmoideálneho sinusu (hornej čelustnej a nosovej dutiny) vpravo.

Znalec MUDr. Pamula k lamelárnej makulárnej diere síce uviedol, že vo väčšine prípadov vzniká bez príčiny, avšak nevylúčil, že mohla vzniknúť úrazom, pričom znalkyňa MUDr. Molitorová z odvetvia oftalmológia uviedla, že lamelárna diera makuly pravého oka popisovaná pri očnom vyšetrení dňa 20.11.2019 jednoznačne súvisí s kontúziou oka, teda bola vyvolaná mechanizmom úrazu.

Z oboch znaleckých posudkov možno teda zistiť spôsob vzniku zranenia poškodeného, rozdiel medzi nimi je v posúdení doby liečenia vzniknutých zranení poškodeného a s tým súvisiacim obmedzením poškodeného, aj to len vo vzťahu k pomliaždeniu pravého oka, nakoľko vo vzťahu k viacpočetným zlomeninám v oblasti pravého oka, nebol medzi znalcami rozpor v dobe liečenia týchto zlomení ani doby obmedzenia poškodeného v súvislosti s nimi, kde sa obaja znalci zhodli na dobe liečenia do 5 týždňov, čo by zodpovedalo nie ťažkej ujme na zdraví.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že pokiaľ ide o vzniku zranenia poškodeného- pomliaždenia pravého oka, znalec MUDr. Pamula uviedol, že po 20.11.2019 sa kontroly pre lamelárnu makulárnu dieru týkali skôr sledovania stavu ako liečby, keďže pri vyšetrení 31.10.2019 bola indikovaná liečba kortikoidmi a nie operačná, i s poukazom na to, že pri vyšetreniach 20.11.2019 a 18.12.2019 bol zistený na OCT len náznak výpadku.

Znalkyňa MUDr. Molitorová uviedla, že ešte pri očnom vyšetrení dňa 18.12.2019 bolo popísané dvojité videnie pri pohľade dolu (čo by sa dalo vyhodnotiť ako subjektívny údaj poškodeného), videnie pravého

oka po úraze s korekciou 60% normy, vnútro očný tlak v norme, avšak na sietnici pri špecializovanom vyšetrení boli popísané zmeny (čo nemožno vyhodnotiť ako subjektívny údaj poškodeného, keďže išlo k špecializované prístrojové vyšetrenie sietnice poškodeného), ktoré si ešte vyžiadali lokálnu liečbu 1 mesiac.

Znalkyňa MUDr. Molitorová tak jednoznačne uviedla, že pomliaždenie pravého oka poškodeného si vyžadovalo na základe špecializovaného prístrojového vyšetrenia zo dňa 18.12.2019, kedy boli prítomné zmeny na očnom svale aj na zdanom póle oka, ešte lokálnu liečbu jeden mesiac, teda doba liečenia poškodeného a tým aj jeho obmedzenie na bežnom spôsobe života trvalo viac ako 6 týždňov, keďže dvojité videnie, vnútroočný tlak a zmeny na sietnici neumožňujú plnohodnotné videnie do blízka ani do diaľky.

Obhajcom namietaná okolnosť, že poškodený bol na kontrole v očnej ambulancii dňa 18.12.2019, a nie plánovaný deň 4.12.2019, teda pred uplynutím 6 týždňov od úrazu, nemala potom aj podľa názoru odvolacieho súdu žiaden vplyv na posúdenie doby liečenia, nakoľko ešte pri vyšetrení dňa 18.12.2019 boli objektívne zistené zmeny na sietnici oka poškodeného, ktoré si vyžiadali lokálnu liečbu.

Teda doba liečenia s obmedzením na bežnom spôsobe života poškodeného trvala viac ako 6 týždňov, vychádzajúc zo špecializovaného prístrojového vyšetrenia a nielen zo subjektívneho tvrdenia poškodeného o dvojitom videní.

Dôvodom, pre ktorý okresný súd a totožného názoru je i súd odvolací, prihliadol na závery znaleckého posudku znalkyne MUDr. Molitorovej a jej výpoveď aj ohľadom doby liečenia a obmedzenia poškodeného na bežnom spôsobe života viac ako 6 týždňov, je skutočnosť, že MUDr. Molitorová je znalkyňou z odvetvia oftalmológia, teda očné lekárstvo, čo je špecializovaný odbor zaoberajúci sa prevenciou, diagnostikou a liečbou ochorení oka, zatiaľ čo MUDr. Pamula je znalcom z odvetvia chirurgia, traumatológia, čo je základný medicínsky odbor, ktorý sa zaoberá diagnostikou a liečbou ochorení a úrazov, ktoré sú liečené chirurgickými metódami.

Vzhľadom k tomu, že pomliaždenie pravého oka poškodeného vyžadujúce si liečbu viac ako 6 týždňov, bolo zranením očnej bulvy, ktoré sa neliečilo chirurgicky, má aj odvolací súd za to, že objektívnejšie toto zranenie posúdila znalkyňa priamo z odboru očné lekárstvo a nie znalec z odboru chirurgia.

K doplneniu dokazovania ohľadne vykonanie kontrolného znaleckého posudku odvolací súd uvádza, že tomuto návrhu už okresný súd v základnom konaní správne nevyhovel, nakoľko podané znalecké posudky MUDr. Pamulu a MUDr. Molitorovej si v zásade neodporujú, znalci v ňom vyjadrili rozdielne stanovisko k dobe liečenia pomliaždenia pravého oka, kde okresný súd správne zohľadnil závery znaleckého posudku MUDr. Molitorovej, keďže ide o znalkyňu špecialistku ohľadom očného lekárstva, ktorého sa zranenie priamo týka. Doba liečenia bola objektivizovaná špecializovaným prístrojovým vyšetrením u poškodeného ešte dňa 18.12.2019 s tým, že má trvať ďalší mesiac, čo už bolo viac ako 6 týždňov od úrazu.

Pokiaľ obžalovaný poukazoval na potrebu odborného prehodnotenia názorových rozporov medzi vyjadreniami vyššie uvedených lekárov-znalcov a na to nadväzujúcu kontrolu znaleckého dokazovania, odvolací súd uvádza, že nespochybňuje kompetentnosť a erudovanosť znalkyne- špecialistky MUDr. Molitorovej, vo vzťahu k otázkam, ktoré boli potrebné v danom smere riešiť a následne ustáliť a ktoré už boli v základnom konaní preskúmané a vyhodnotené. Obžalovaný nepredložil v danom smere žiaden relevantný dôkaz, ktorým by spochybnil správnosť odborných záverov vyslovených menovanou znalkyňou, a to z totožného odboru, ktorý by vyslovil iný názor. Samotný nesúhlas obžalovaného s odbornými závermi znalkyne bez predloženia relevantných dôkazov spochybňujúcich ich správnosť, preto podľa názoru odvolacieho súdu nemôže viesť k záveru o nedostatočnom zistení skutkového stavu.

Z takto vykonaného dokazovania mal potom aj odvolací súd za dostatočne preukázané, že obžalovaný poškodenému úmyselne ublížil na zdraví, keďže ho silnou intenzitou udrel ľavou päsťou do oblasti pravého oka, čím mu spôsobil ťažkú ujmu na zdraví, nakoľko liečenie a doba obmedzenia na bežnom spôsobe života poškodeného trvali dlhšie ako 42 dní a súčasne, keďže obžalovaný udrel päsťou poškodeného na verejnom priestranstve pred pohostinstvom, dopustil sa fyzicky a na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol poškodeného.

Na základe všetkých vo veci vykonaných dôkazov preto i krajský súd dospel k záveru, že vina obžalovanému bola preukázaná bez akýchkoľvek pochybností, a preto rozsudok okresného súdu, pokiaľ ide o ustálenie skutkového stavu a jeho právne posúdenie považoval za správny a zákonný s tým, že konanie obžalovaného tak, ako je opísané v súlade so zisteným skutočným stavom veci vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, naplňa znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods.1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona a súčasne aj prečinu výtržníctva podľa § 364 ods.1 písm. a) Trestného zákona.

V súlade so zákonom postupoval prvostupňový súd aj pri ukladaní trestu obžalovanému, prihliadal pritom ku všetkým okolnostiam, ktoré sú rozhodujúce z hľadiska naplnenia účelu trestu a jeho výmery, pričom starostlivo a uvážene prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, ich pomery a možnosti ich nápravy.

Rešpektujúc tieto hľadiská považuje odvolací súd pri konštatovaní správneho zistenia dvoch príťažujúcich okolností podľa § 37 písm. h) a písm. m) Tr. zák. a nezistení žiadnej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Tr. zák.. uložený trest obžalovanému vo výmere vo výmere 3 roky odňatia slobody za zákonný a primeraný tak k závažnosti spáchanej trestnej činnosti, ako aj možnostiam nápravy a prevýchovy obžalovaného.

Obžalovanému bol pritom správne uložený výhradne nepodmienečný trest odňatia slobody, nakoľko iný druh trestu by dostatočne nezabezpečil primárnu funkciu trestnej sankcie a tou je ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestnej činnosti, nakoľko je z obsahu spisu zistiteľné, že obžalovaný už bol v roku 2016 za ublíženie na zdraví a výtržníctvo odsúdený na podmienečný trest odňatia slobody, v ktorého skúšobnej dobe sa síce osvedčil, no následne bol v roku 2019 a 2020 odsúdený za majetkovú trestnú činnosť na podmienečný trest odňatia slobody, ktorý evidentne na neho nemal výchovný vplyv, keďže momentálne trestnej činnosti sa mal dopustiť v skúšobnej dobe podmienečného odsúdenia na základe trestného rozkazu Okresného súdu Piešťany pod sp. zn. 8T/41/2019 zo dňa 11.09.2019 právoplatného dňa 20.09.2019, a to v podstate len krátko po tom, čo mu začala plynúť skúšobná doba.

Takto uložený trest preto zodpovedá požiadavke nielen individuálnej, ale i generálnej prevencie.

Zákonom zodpovedá aj výrok rozsudku, ktorým bol obžalovaný zaradený na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko tento nebol v priebehu posledných 10-tich rokov pred spáchaním trestnej činnosti vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Na výrok o vine sa v plnom rozsahu viaže aj zákonný výrok o náhrade škody, v ktorom bol obžalovaný podľa § 287 ods.1 Trestného poriadku zaviazaný k povinnosti nahradiť poškodeným G. Y. a Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s., sumu uvedenú v napadnutom rozsudku a následne správne rozhodol aj postupom podľa § 288 ods.2 Tr. por. o zvyšnom nároku poškodeného G. Y. tak, že ho odkázal na civilný proces.

Z uvedeného vyplýva, že krajský súd nepovažoval odvolanie obžalovaného proti napadnutému rozsudku za dôvodné, preto ho zamietol podľa § 319 Trestného poriadku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.